

BAEK SHIN AE

Người dịch: Bang Jeong Yun, Nguyễn Thị Thúy Vân

Hiệu đính: Lê Thị Thu Ngọc

HOÀNG HÔN ĐỎ RỰC

— Truyện ngắn —

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

HOÀNG HÔN ĐỎ RỰC

Tác giả: Baek Shin Ae

Người dịch: Bang Jeong Yun, Nguyễn Thị Thúy Vân

Hiệu đính: Lê Thị Thu Ngọc

Phát hành: Nhà xuất bản Phụ Nữ 01/2018

THU VIỆN EBOOK - TVE-4U

16/09/2020

Tác phẩm ra đời trong hoàn cảnh xã hội Triều Tiên bị Nhật Bản chiếm đóng và đô hộ. Nhật Bản đã cai trị Triều Tiên trong 35 năm, từ năm 1910 đến năm 1945.

Sunhee, một người phụ nữ dám ra nước ngoài du học, để lại con nhỏ cho bà nội nuôi; một quả phụ 30 tuổi có cảm tình với một em gần bằng tuổi con trai của mình... đặt những chuyện đó vào thời điểm lúc bấy giờ quả thật rất hiếm có.

Cho đến cuối truyện, Sunhee vẫn giữ mình trong ý thức luân lý đạo đức. Tác phẩm phản ánh được khát khao kiếm tìm hạnh phúc, vươn đến tự do của người phụ nữ, tư tưởng tiến bộ của người phụ nữ, luôn muốn bứt mình ra khỏi vòng luân lý cổ hủ lạc hậu để được sống là chính mình. Tuy rằng cuối cùng cô vẫn lựa chọn chấp nhận tuân theo những quy phạm đạo đức lúc đó, nhưng việc có tình cảm với cậu bé Jungkyu chính là biểu hiện mãnh liệt cho khát khao được sống với tình yêu và hạnh phúc của Sunhee.

Dù cho bao nhiêu tuổi, dù cho có giàu hay nghèo, thì người phụ nữ vẫn luôn mong muốn được yêu thương và sống hạnh phúc.

Một dãy núi cao thoải thoải, một ngọn đồi hoang sơ yên tĩnh dựa vào.

Trên ngọn đồi nằm bên phải quả núi cao là một rừng thông. Mỗi khi gió thổi, lá thông reo rì rào như tiếng sóng.

Phía đông dãy núi sau ngọn đồi, làn khói bếp vương vất trên những mái nhà tranh nghèo, giàn bầu leo trên mái đã hé những bông hoa trắng xinh xinh. Bên trái ngọn đồi, những cánh đồng trải dài bát ngát, lúa chín vàng như dải lụa óng kéo đến tận chân trời.

Phía tây ngọn đồi có một cái ao rất rộng, nước xanh trong vắt, sáng như gương. Thảm cỏ xanh mượt và một loài hoa nhỏ không tên đang nở rộ bao phủ khắp ngọn đồi, một cây thông già đứng lặng lẽ giữa đồi, là nơi đàn quạ tìm về nghỉ ngơi sau khi mặt trời lặn.

Những cây thông trên ngọn đồi đứng sừng sững qua bao nắng mưa năm tháng, giống như con người trong ngôi làng luôn yên bình ấy.

Mỗi năm khi mùa hè đến, đàn sói thường qua đồi vào làng để bắt cừu và lợn.

Nhưng lúc ấy, dưới cây thông già này, tôi đã nghe được một câu chuyện đẹp và lời cuốn.

Câu chuyện này không chỉ là một câu chuyện buồn mà còn làm người ta đau đến xé lòng. Những cây thông trên ngọn đồi trải qua bao năm tháng mà cũng chưa từng chứng kiến câu chuyện nào đau hơn câu chuyện tôi kể.

Bấy giờ là một buổi chiều hè muộn. Ánh hoàng hôn đỏ rực lấp

lánh bao trùm lên ngọn đồi, gió thổi mát dịu.

Dưới cây thông, tôi đã nghe câu chuyện về hai tâm hồn đẹp rực cháy như ngọn lửa trên nền hoàng hôn đỏ tựa máu. Và tôi bật khóc.

Andre Gide (một nhà văn Pháp nổi tiếng) từng nói rằng: “Những thứ có giá trị đối với con người sẽ khiến con người vươn tới bằng mọi cách”. Bởi vậy, đây là câu chuyện thôi thúc tôi nhất, muốn bùng cháy mà bất lực.

Người con gái đó mặc áo trắng và chiếc váy dài màu ngọc bích, tóc búi cao, trông giản dị nhưng ta vẫn thấy nét duyên dáng xinh đẹp. Đôi mắt nàng to tròn, dáng người tầm thước, nhìn thoáng qua thì thấy chưa cân đối nhưng nhìn kĩ lại thì mới thấy gọn gàng.

Đôi mắt trong veo là thế, thêm đôi môi hài hòa, vàng trán rộng và kiểu tóc búi rất hợp với khuôn mặt nên dù chiều cao không nổi bật nhưng nàng vẫn khiến người khác chú ý. Dáng vẻ nàng khi bước đi, những âm thanh, cử chỉ của nàng đều toát lên một vẻ hài hòa. Toàn bộ cơ thể nàng dường như ẩn chứa cảm giác an tĩnh như nước trong hồ, như dòng suối trong chảy dưới ánh trăng thu mát dịu.

Nàng ngồi tựa lưng vào gốc cây, chân duỗi thẳng, rồi nhìn xuống mặt ao chìm trong ánh hoàng hôn đỏ mà thờ dài.

Nàng mấp máy môi muốn nói lời gì, nhưng rồi lại khẽ cúi xuống, lắc đầu, đưa tay bứt vài ngọn cỏ.

Trong khoảnh khắc ấy, dường như tôi nhìn thấy giọt nước mắt nơi đôi mắt nàng tuôn rơi. Không kìm lòng nổi, tôi đến bắt chuyện với người con gái đó: “Này! Sunhee à! Sunhee!”

Tôi cất tiếng gọi nàng. Nhưng nàng không đáp. Đôi mắt to tròn u uẩn đọng đầy nước mắt nhìn tôi có ý cầu xin, nàng nhìn tôi hồi lâu

rồi cần môi. Nàng muốn nói nhưng không dám mở lời. Chính vì không thể thổ lộ nên gương mặt nàng lộ vẻ đau khổ, cam chịu. Tôi hay bận lòng trước nỗi buồn đau và dễ đồng cảm với người ta. Ngay lập tức, tôi ngồi xuống cạnh nàng. “Sunhee à, mặc dù cô không nói nhưng tôi biết là cô đang vô cùng đau khổ. Tôi với cô không phải tri kỷ hay đôi bạn hữu lâu năm, nhưng chúng ta biết nhau nên đừng ngại. Nếu có thể tôi sẽ làm bất cứ điều gì giúp cô cảm thấy bớt khổ tâm hơn”.

Vào khoảnh khắc đó, nếu tôi không thân tình bắt chuyện với nàng thì biết đâu cho đến hôm nay, tôi đã không khơi gợi và chạm đến nỗi đau của Sunhee...

Nghe được câu nói thật lòng từ phía tôi, nàng cúi đầu òa khóc. Tôi không chịu nổi, liền vỗ vỗ vào vai nàng an ủi: “Đừng khóc nữa. Cuộc sống của con người vốn dĩ là đau khổ. Đau khổ cho đến khi nhắm mắt xuôi tay”.

Tôi rất muốn an ủi Sunhee nhưng miệng lại thốt ra những lời nghe chừng chua xót. Sunhee đã ngẩng mặt lên, không lau nước mắt mà nhìn tôi, nắm lấy đôi bàn tay tôi. Đoạn nàng khẽ nói: “Anh ơi, anh có phải là nhà văn không? Tôi chưa có cơ hội đọc những tiểu thuyết anh viết. Vừa nhìn thấy anh lần đầu tôi đã không kiềm chế được mà bật khóc. Chúng ta đều theo nghiệp nghệ thuật, nên dù mới gặp nhưng vẫn có cảm giác quen biết từ lâu, tôi nghĩ những cảm giác này không có gì lạ lùng cả”.

Nàng đưa một tay lên lau nước mắt và lại ngược nhìn hoàng hôn.

“Tôi không phải là nhà văn, tôi vẫn chưa thể cho ra đời một tác

phẩm mà tôi tâm đắc”. Tôi hơi hổ thẹn, mặt ửng đỏ vì lời biện minh không mấy hợp lý của mình.

Nhưng Sunhee như không nghe thấy câu trả lời của tôi, nàng ngồi im lặng trong giây lát rồi lại tiếp tục giải bày: “Anh ơi, giờ tôi không biết làm thế nào cho tốt. Trái tim tôi đang bùng cháy như hoàng hôn đỏ, không, phải nói là bùng cháy hơn cả ánh hoàng hôn rùng rục kia, nhưng ngọn lửa ấy đang cháy một cách đáng thương”.

Nàng vừa nói vừa thở dài. Tôi gật đầu đồng tình.

Nàng theo nghiệp vẽ được năm, sáu năm rồi, tôi đồ rằng những suy nghĩ, cảm nhận của Sunhee khác biệt hơn tôi, cách xa tôi bởi tôi chỉ viết được mấy dòng tiểu thuyết. “À, tôi...”

Sunhee đưa hai tay lên ôm lấy đầu, nhắm mắt lại rồi tựa người vào cây thông. Tôi đã nhìn nàng chăm chú cho đến khi nàng bình tĩnh lại, vì bấy giờ tôi cũng không biết nói gì hơn.

Rồi nước mắt Sunhee lặng lẽ rơi, nàng mấp máy môi: “Tôi đang yêu”.

Dứt lời, nàng lại cắn môi. Bỗng dưng tôi bật cười vì câu nói này của Sunhee, lòng tôi nôn nóng, sốt ruột vì tưởng sẽ nghe được câu chuyện thống khổ của nàng, bởi nỗi tò mò không biết nỗi buồn của nàng là gì...

“Sao cơ? Yêu đến thế? Chắc vì tình yêu mà thành ra thế này... Tại sao lại vì chuyện ấy mà đau khổ nhường này?!”. Tôi thảm nhủ.

Trong khung cảnh hoàng hôn diễm lệ, lại thêm thần thái đặc biệt của Sunhee, tôi rất muốn nghe tiếp câu chuyện tình cảm nồng nàn mà huyền bí ấy. “Anh ơi, anh nghĩ gì về tôi?”

Bất ngờ vì Sunhee bắt chuyện với tôi, nhưng trong lòng tôi thầm nghĩ: “Nàng có tỉnh táo không? Nàng muốn hỏi gì vậy nhỉ?”. Tôi chợt thấy ngại ngại nên liếc nhìn nàng.

Sunhee nhắm mắt lại, tựa lưng vào gốc cây thông như đang suy nghĩ điều gì.

“Cô nói gì vậy? Nghĩ gì về cô ư? Nếu có đôi mắt họa sĩ thì tôi chỉ muốn vẽ cô khi cô đang ngồi như thế này mà thôi”. Tôi đã nói thật lòng những gì mình cảm nhận.

“Như tôi là một phụ nữ góa, hơn nữa đã có một đứa con... Nếu tôi yêu một ai đó thì anh nghĩ sao?”

Tôi rất ngạc nhiên bởi câu nói của Sunhee, tôi đâu biết chồng nàng đã qua đời, hơn nữa nàng lại có một cậu con trai. Dù Sunhee là góa phụ, dù nàng có một đứa con, nhưng muốn yêu thì cứ yêu thôi. Nếu Sunhee có chồng mà nghĩ vậy thì mới là rắc rối... Bản thân tôi nghĩ rằng đây là một vấn đề không đáng phải suy nghĩ nhiều như thế nên tôi im lặng.

“Ha ha, cô nói linh tinh gì thế. Nếu muốn yêu ai thì cứ yêu thôi. Nếu con trai cô đang cản trở tình yêu của cô thì tình cờ thay, tôi lại trác trở về đường con cái, hay là cô chấp thuận cho tôi nhận nó làm con nhé?”

Dường như Sunhee nhiều tuổi hơn tôi, nhận thấy mình dường đột đề nghị như vậy thật bất nhã nên mặt tôi đỏ bừng. Nhưng Sunhee có vẻ chẳng bận tâm, nàng không buồn cử động mà chỉ thờ dài.

“Xin lỗi anh vì tôi kể chuyện không đầu không cuối. Tôi tốt nghiệp trường nữ sinh từ năm mười bảy tuổi. Sau khi tốt nghiệp tôi

đã lấy chồng, mùa đông năm sau tôi sinh em bé”.

Tôi rất đỗi ngạc nhiên trước lời tâm sự của nàng.

Tự dưng tôi cảm thấy hổ thẹn về những lời mình vừa nói -, về chuyện muốn nhận nuôi đứa con trai của nàng, vì tôi cứ ngỡ rằng nếu Sunhee có con thì chắc đứa bé chỉ tầm mười tuổi.

Tôi không thể kìm lòng nên hỏi Sunhee rằng: “Vậy năm nay con trai cô bao nhiêu tuổi?”

“Tôi sinh con năm mười tám tuổi, năm nay nó mười năm rồi đấy. Cháu lên lớp chín, vì năm nay tôi ba mươi hai tuổi mà”.

“Ôi... Con trai cô lớn thế cơ à? Vậy cô tốt nghiệp Cao đẳng Mỹ thuật từ khi nào?”

Tôi ngạc nhiên nhìn Sunhee, nhưng nàng vẫn ngồi tựa vào cây thông bất động như lúc nãy.

“Vâng. Năm tôi hai mươi, chồng tôi mất. Khi tôi hai mươi ba, tôi gửi con ở nhà bà ngoại rồi sang Nhật Bản học. Đến năm hai mươi tám tuổi, tôi tốt nghiệp Cao đẳng Mỹ thuật. Khi tôi học ở trường Mỹ thuật, nhiều người gợi ý tôi tái hôn và cũng có người thẳng thắn cầu hôn tôi”. Sunhee lại thờ dài.

“Vậy thì tại sao đến giờ cô vẫn chần chừ đơn gối chiếc thế này? Cô nên tái hôn đi chứ...”. Tôi trầm ngâm nói.

“Tôi không biết nữa. Đáng lý tôi nên tái hôn. Bởi lẽ chồng tôi có một người anh ruột, anh ấy mất năm hai mươi hai tuổi mà chị dâu tôi vẫn ở vậy giữ gìn tiết hạnh. Vì vậy, nếu em ruột anh ấy (tức là chồng tôi) có con trai thì sẽ cho làm con của chị dâu! Từ khi chào đời con trai tôi đã trở thành con trai của bác gái rồi. Tôi cứ tưởng

mình sẽ có con đàn cháu đống, nhưng chồng tôi mất sớm, chỉ sinh được mỗi mụn con, nó lại trở thành con trai của chị dâu nên coi như tôi không có con, không được gần gũi nó nhiều. Thứ nữa, tôi là con một. Mẹ tôi chỉ sinh được mình tôi; và bố tôi nghĩ rằng dù tôi là con gái, bố cũng trao lại tất cả cho tôi chứ không nhận con trai nuôi. Anh biết không, bố tôi cũng là con trai độc nhất, không có anh em ruột, nếu tôi qua đời thì gia đình tôi sẽ không còn được duy trì. Vì con trai tôi ở với chị dâu, sẽ tiếp nối dòng giống của nhà bác nên bố mẹ tôi mong tôi tái hôn lắm”.

Sunhee thở dài. Tôi bỗng cảm thấy khó thở, tức ngực.

“Vậy thì tại sao cô vẫn một mình. Mau tái giá đi thôi”. Tôi nói với giọng điệu miễn cưỡng.

“Anh hãy nghe tôi nói. Lý do tôi vẫn một mình là bởi ‘lắm mối tối nằm không’. Nhiều người đã tìm tới cầu hôn tôi, ngật nổi tôi chẳng biết chọn ai vì ai cũng có điều kiện tốt. Nhưng nguyên do lớn nhất là do tôi không cảm mến họ, còn người mà tôi đem lòng thương mến thì bị bố mẹ tôi phản đối, vậy có phải nực cười không?”

“Vì vậy mà bây giờ cô vẫn một mình ư?”

“Vâng. Bố mẹ tôi muốn tôi lấy một người mà tôi không muốn”.

“Ôi... Tội cho cô quá!”

“Tình cảnh này đâu có gì lạ phải không anh. Hẳn anh cũng viết nhiều câu chuyện thế này. Bố mẹ tôi chọn anh ta vì anh ta là bác sĩ. Chồng tôi trước đã mất vì bệnh phổi và phổi của tôi cũng yếu, nên nếu tôi lấy một bác sĩ thì đúng đắn biết bao. Nhưng tôi nào có cảm tình với anh ta”.

“Tôi cũng không rõ nữa”. Tôi bắt đầu quan tâm hơn đến câu

chuyện của Sunhee.

“Tôi kể anh nghe, chuyện nực cười lắm. Một hôm, trên đường tới gửi tranh tại triển lãm và đi bộ dọc sông Hàn, tôi đã ghé qua một quán trà truyền thống. Khi tôi đang uống trà thì từ bàn bên có người chạy đến”.

“Người đó là ai vậy?”

“Là vị bác sĩ mà tôi không ưa! Anh ta muốn cầu hôn tôi...”

Nói đến đây Sunhee ngồi thẳng dậy. Ánh mắt nàng lấp lánh và những giọt nước mắt cũng khô đi tự lúc nào. Khuôn mặt hao gầy, xanh xao của nàng đỏ lên vì ánh hoàng hôn. Tôi nhìn vào khuôn mặt thoáng lộ nét căng thẳng và nhìn thẳng vào đôi mắt của nàng.

Sunhee ngờ ngác nhìn tôi, nàng chống tay lên bãi cỏ, ánh mắt lấp lánh phút chốc trở nên trống rỗng, rồi nàng thì thầm: “Là một cậu bé! Tôi gặp cậu ấy lần đầu tiên đúng vào hôm gặp anh chàng bác sĩ ở quán trà. Cậu ấy là học sinh. Tôi bước vào quán trà với tâm trạng thoải mái, song khi gặp anh chàng bác sĩ thì không khí mới ngượng ngập làm sao, tôi đành nhìn ra xung quanh rồi trông thấy cậu bé ở phía đối diện. Trong khoảnh khắc ấy, không hiểu sao tôi vui đến mức giật mình. Dường như lòng tôi tê dại giây lát với niềm vui đó”.

Nàng im lặng một lúc, chỉ nhìn chăm chăm vào không trung như đang vẽ khuôn mặt cậu bé ngay trước mắt vậy. Tôi nhìn khuôn mặt thẳng thốt của Sunhee, muốn dõi theo từng biểu hiện trên gương mặt nàng, không hiểu sao tôi cũng thấy thẳng thốt lây.

“Khuôn mặt của cậu bé đó là khuôn mặt lý tưởng nhất tôi từng chiêm ngưỡng từ khi cầm bút vẽ đến nay, tôi luôn ước ao vẽ được

khuôn mặt đó. Một khuôn mặt đẹp, tĩnh tại, hiền lành, tươi sáng và tinh khiết... Đó là khuôn mặt lý tưởng của người đàn ông.

Tôi nảy ra biết bao ý tưởng nhưng đến lúc đó vẫn chưa hình dung ra được nên vẽ thế nào. Bởi ngày càng có nhiều người cầu hôn tôi, những ham muốn của tôi càng thêm chất chồng, trong khi bố mẹ tôi lại thúc giục tôi đính hôn với anh chàng bác sĩ.

Tôi muốn vẽ chỉ một lần... Liệu khuôn mặt đó có còn trên thế gian này? Nếu còn thì vui biết bao nhiêu... Nếu gặp gỡ một lần nữa, nhất định tôi có thể vẽ được. Tôi đã nghĩ như vậy đấy.

Vì vậy mà lúc ở đâu đó, lúc đi bộ hay lên tàu, tôi đều quan sát khuôn mặt của những người đàn ông. Đó là bởi khát vọng vẽ tranh nơi tôi. Lúc ấy tôi chẳng còn nghĩ được gì khác, chỉ có quyết tâm vẽ một lần, nhất định phải vẽ được khuôn mặt mà tôi ao ước”.

“Vâng. Chắc là thế! Thi thoảng tôi cũng cố gắng liên tưởng và tìm kiếm hình mẫu nhân vật trong tiểu thuyết của mình mà...” Tôi bày tỏ mối đồng cảm với câu chuyện của Sunhee.

“Cậu bé đó! Khuôn mặt sắc gọn của cậu bé còn mặc đồng phục trung học đang nhìn vào cốc trà... Tôi đã quên tất cả mọi việc, mọi thứ xung quanh và như hóa kẻ mất hồn từ lúc nhìn thấy cậu.

Cậu bé có vẻ ngại ngùng, thoáng nhìn tôi nhưng khi cậu bắt gặp ánh mắt mãnh liệt, rực sáng của tôi thì cậu mỉm cười, đỏ mặt và hơi cúi đầu. Anh chàng bác sĩ mời tôi cốc trà, bắt chuyện với tôi và giới thiệu rằng cậu bé đó là em trai duy nhất của anh ta.

Lúc đó tôi không thể tập trung nghe những gì anh ta nói, chỉ cố đáp lại cho qua chuyện và dù thấy ngại ngùng với cậu bé, tôi vẫn không thể tránh việc nhìn vào khuôn mặt cậu. Trong quán trà, đèn

bỗng bật sáng, cậu bé dường như cảm nhận được điều gì đó nên lặng lẽ đứng dậy, bảo anh trai: ‘Anh ơi, em về trước đây’ rồi bước ra khỏi quán trà. Tôi từ từ nhắm mắt, liên tưởng đến cảnh trái giấy vẽ ra rồi phác họa khuôn mặt cậu. Chỉ nghĩ đến thế thôi mà tôi đã không thể cưỡng lại được niềm vui, niềm vui lớn tới mức làm tôi hạnh phúc như được chấp thêm đôi cánh. Tôi tự nhủ về nhà sẽ thức thâu đêm để khắc họa khuôn mặt cậu bé ngay lập tức. Dĩ nhiên anh chàng bác sĩ không hay biết ý nghĩ ấy của tôi, nhưng anh ta cũng vui khi thấy tôi vui. Anh ta đưa tôi về nhà bằng ô tô. Vào thời điểm đó, tôi không thích đi bất cứ đâu với người đàn ông khác, không thích nói bất cứ chuyện gì với người đàn ông khác trong phòng, vì thế đêm đó khi đưa tôi về nhà, trên xe chỉ có hai người, anh ta nghĩ rằng đã đi được nửa chặng đường cầu hôn với tôi rồi.

Tôi vào nhà, không hề nhìn ai, chỉ nói rằng tôi không ăn tối, đoạn chạy ngay vào phòng, chẳng buồn thay quần áo mà cứ thế đứng trước giá vẽ. Đêm đó tôi đã hình dung được khuôn mặt ấy. Tôi mừng khôn xiết. Tôi phác họa một lần, dùng bút ngấm lại tác phẩm rồi không tìm được mà tủm tỉm cười, cậu bé đó hiện diện trong đôi mắt tôi... Phải làm sao để diễn tả hết niềm vui của tôi lúc bấy giờ! Tôi trần trọc không muốn ngủ ngay vì cứ nhắm mắt vào là lại tiếc nuối, sợ rằng khuôn mặt đang đọng trong mắt tôi sẽ tan biến. Sáng hôm sau, tôi hơi mệt nên bỏ bữa sáng, cứ thế ngủ tiếp. Khi tôi thức dậy, đồng hồ đã chỉ hai giờ chiều. Tôi vội vàng rửa mặt, ăn cơm rồi ra khỏi nhà. Đi được một lúc, tôi dần tỉnh táo thì phát hiện ra mình đang đứng đối diện anh chàng bác sĩ tại phòng khám. Đến giờ nghĩ lại tôi cũng không hiểu tại sao lúc đó mình lại tìm đến phòng khám.

Tôi chào rồi lần la dò hỏi anh ta: “Em trai anh đâu rồi ạ?”. Anh ta khẽ cười, hẳn nghĩ rằng tôi muốn đến gặp anh ta mà phải viện cớ.

“Em đang yếu, mình nên đi biển hay lên núi chơi nhỉ?”

Tôi bực mình nhưng vẫn cố nhịn và hỏi tiếp: “Em trai anh đâu rồi ạ? Anh cứ làm việc của anh đi. Trong lúc anh làm việc, em sẽ chơi với em trai anh nhé. Tối nay chúng mình qua quán trà hôm trước nhé?”. Thế là anh chàng bác sĩ dẫn tôi lên tầng hai, hình như đó là phòng học của anh ta, diện tích khá rộng. Tôi quên cả phép tắc, đáng lẽ phải để anh ta bước vào phòng trước, đằng này tôi cứ thế bước vào phòng, bắt gặp cậu bé đang ngồi chống cằm trước bàn làm việc, cậu nhìn thấy chúng tôi thì tỏ vẻ ngạc nhiên, bật đứng dậy. Thấy tôi đứng bên anh trai, cậu bé đỏ mặt, cúi đầu, cất lời chào xong bèn quay người chạy xuống cầu thang nhanh như trốn. Tôi đứng yên tại chỗ, nhìn ra cầu thang nơi bóng cậu vừa khuất.

Anh chàng bác sĩ bước tới gần tôi, rất tự nhiên đặt tay lên vai tôi. Tôi chột tỉnh, sửng sốt lùi về đằng sau. Tôi đành nói với anh ta rằng chờ đến tối chúng tôi sẽ qua quán trà hoặc đi ăn tối, bảo anh ta cứ xuống tầng khám cho bệnh nhân, còn tôi sẽ chờ ở đây. Có lẽ anh chàng bác sĩ vui lắm, anh ta tươi cười đi xuống. Cậu bé quay lại căn phòng. Tôi đứng yên nhìn xung quanh, cậu bé có vẻ ngạc nhiên. Tôi ngấm cậu, còn cậu lại quay đi chỗ khác, chúng tôi cùng im lặng. Trải qua gần một tiếng đồng hồ như thế, tôi tràn đầy niềm hoan hỉ. Tôi say mê khuôn mặt của cậu bé đến nỗi quên cả bản thân, chao ới, một khuôn mặt tĩnh tại, dịu dàng, đặc biệt đôi môi và đôi mắt hàm chứa nét gì đó thật lôi cuốn. Tôi chưa bao giờ có cảm giác kỳ diệu đến thế, say mê chừng quên cả không gian và thời gian. Cuối cùng,

cậu bé không vượt qua được quãng im lặng nhạt nhẽo đó, cậu nhìn thẳng vào tôi rồi mở lời trước:

“Anh trai em là một người tốt đấy ạ”.

Tôi sửng sốt quay ra đáp: “Ừ”.

Thật ra lúc đó tôi định nói: “Khuôn mặt em hiền lành và tuấn tú hơn anh trai em nhiều” nhưng lòng tôi bỗng như nghe thấy tiếng gọi của con trai - “Mẹ ơi!”, vậy nên tôi đành gật đầu.

Anh chàng bác sĩ hơn tôi một tuổi, đến lúc ấy mà chưa lấy vợ, cũng chưa đem lòng yêu ai bao giờ. Vậy nên tôi đồ rằng anh ta là người khô khan, cứng nhắc. Tất nhiên anh ta cũng từng giải thích rằng, anh ta chỉ còn người thân duy nhất là cậu em trai. Vì bố mẹ đã mất, không có bà con thân thích nào khác nên ngại việc lấy vợ rồi bỏ lại em trai một mình. Khi nào cậu em trai trưởng thành, tốt nghiệp trung học phổ thông rồi thi đỗ đại học thì anh ta chắc sẽ kết hôn.

Giả như anh ta cưới vợ mà vợ anh không đối tốt với cậu em trai, hoặc bản thân anh ta tỏ ra yêu vợ nhiều hơn thì cậu em biết làm sao. Tôi hiểu rằng quả là hiếm có người như vậy”.

Sunhee nói vậy rồi thở dài.

Tôi đáp lại: “À, anh... anh ta? Ừm... có lẽ vậy”.

Tôi đâu có tập trung vào câu chuyện Sunhee kể. Anh chàng bác sĩ tên Kim Sungkyu đó là đồng hương của tôi nhưng không mấy thân thiết, tôi đã từng ghé phòng khám của anh vài lần. Cậu bé đó đúng là em trai ruột của Sungkyu, tên là Jungkyu. Tôi vẫn nhớ khuôn mặt cậu bé ấy.

“Ồ, vậy là em trai ruột của Kim Sungkyu rồi”. Tôi ngắt lời nàng.

“Vâng. Anh Sungkyu có nhắc tới anh. Tôi tìm anh cũng bởi anh quen biết anh Sungkyu”.

Sunhee vẫn thờ dài. Mỗi lần nghe nàng thờ dài, ngực tôi buốt nhói như bị châm kim, sao tôi quên được tiếng thờ dài của nàng chứ. Lúc ấy trên đồng cỏ bỗng vang lên tiếng bò mẹ tìm bê con đi lạc. Nàng tập trung lắng nghe một hồi rồi kể tiếp:

“Anh Sungkyu cầu hôn tôi từ lúc tôi học Cao đẳng Mỹ thuật còn anh ấy đi học Y ở Nhật Bản. Nhưng tôi không có cảm tình với tính cách cứng nhắc, khô khan của anh ta, cũng ngại lấy anh ta vì tôi đã có con. Vì vậy, tôi kiên quyết từ chối, nhưng Sungkyu vẫn kiên trì tiếp cận bố mẹ tôi nhằm thuyết phục tôi”.

“Khi nào cô ấy ưng thuận tái hôn thì các bác hãy gả Sunhee cho cháu ạ”, anh ta thưa với bố mẹ tôi như vậy đấy. Anh chàng bác sĩ còn bảo bố mẹ tôi rằng anh ta độc thân, là bác sĩ có vị thế trong xã hội và có khả năng bảo đảm tài chính... Lời cầu hôn của anh ta thật sự làm bố mẹ tôi vừa biết ơn vừa tự hào.

Thế giới này chứa đựng những điều tưởng chừng điên rồ, phi lý. Bố mẹ tôi vui thì lẽ ra tôi cũng vui, mọi việc mà suôn sẻ như thế thì tốt quá, nhưng tại sao tôi lại không rung động trước anh ta? Chao ôi, cũng chỉ mong thế thôi, nhưng hà cớ gì mà tôi không quên được em trai anh ta, càng nghĩ đến sự nghiệt ngã của định mệnh tôi càng oán trách nó.

Ngày hôm đó, ngày đầu tiên tôi bắt chuyện với cậu bé, buổi tối ba chúng tôi đi ăn nhà hàng và uống trà ở quán Song won. Sungkyu giới thiệu tôi với em trai anh ta (rằng chúng tôi chỉ là bạn thôi), tôi

cũng đánh bạo làm quen với cậu bé và hàn huyên được nhiều chuyện. Hôm ấy tôi vui lắm.

Tôi còn nói thẳng với Sungkyu rằng tôi lấy làm mừng vì tìm được một khuôn mặt lý tưởng mà bấy lâu nay tôi mơ tưởng trong đầu. Sungkyu cười với vẻ tự hào rồi đáp:

“Không có hình mẫu nào tuyệt vời hơn khuôn mặt em Jungkyu đâu!”

Cậu bé nhìn tôi chằm chằm một lúc rồi quay đi mỉm cười.

“Anh chị đang nói về em sao, thế nên mới nhìn em chăm chú như vậy ạ?”. Khuôn mặt cậu bé dường như nói lên điều đó. Nhờ vậy tôi phát hiện ra sự thông minh của cậu.

Đêm hôm ấy cả hai anh em tiễn tôi về tận nhà. Đến cửa nhà tôi, nhân lúc cậu bé đứng hơi xa người anh trai, tôi liền dặn nhỏ rằng:

“Giờ biết nhà chị rồi thì sau này hãy tới chơi nhé!”

Dứt lời, tôi nín thở hồi hộp, chìa tay ra chờ thái độ của cậu. Cậu bé bắt tay tôi đáp lễ, trả lời rằng sẽ đến. Tôi gượng cười, cố gắng tỏ ra thoải mái để bảo cậu bé rằng nếu đến chơi nhà tôi thì nhớ xin phép anh trai cậu. Jungkyu vẫy tay tạm biệt, đáp: “Okay” rồi quay bước cùng Sungkyu.

Tôi trở về phòng mình, nhìn thấy bức tranh còn neo trên giá. Đó là bức tranh vẽ khuôn mặt từ đêm qua, khuôn mặt đó như đang nhìn lại tôi vậy. Trong lúc quan sát bức tranh tôi lại liên tưởng đến một hình mẫu tuyệt vời khác.

Hôm trước đến thăm núi Geumgang, tôi lên đỉnh núi phóng tầm nhìn ra xung quanh, thấy mình sao mà nhỏ bé trước Mẹ Thiên

nhiên, lúc đó cơ hồ tâm hồn tôi được thoát khỏi thể xác để hòa vào một cõi khác - một cõi tinh khiết thanh sạch.

Khi hồi nhớ khoảnh khắc ấy, tôi tự hỏi nếu Jungkyu đứng trên đỉnh núi này thì sao? Tôi sẽ vẽ hình ảnh cậu bé chinh phục đỉnh núi, có lẽ tôi sẽ còn cảm động hơn giây phút chính mình đứng hòa vào Mẹ Thiên nhiên. Vì vậy, tôi định bụng vẽ tranh luôn trong đêm. Trước tiên tôi rửa mặt, rồi ra gặp mẹ, ngồi uống một cốc trà, đoạn về phòng riêng, nhắm mắt hình dung về cấu trúc bức tranh.

Sau đó tôi lấy máy ảnh chụp trên đỉnh núi xem lại, hồi tưởng những ấn tượng và mường tượng bố cục. Tôi thức suốt đêm, sáng hôm sau nghỉ ngơi trong chốc lát rồi tiếp tục đến trưa. Tôi mãi vẽ đến mức hai chân tê cứng, đầu óc xoay mòng và đôi tay run rẩy. Vẽ từ lúc hoàng hôn tới đêm khuya, quên ăn quên ngủ mà vẫn không dừng bút. Trong bức phác họa đã có vách núi, dãy núi, dây leo cùng cây cỏ, mây bay... Tôi khá hài lòng về bức phác họa, chỉ còn nhân vật chính nữa thôi.

Khuôn mặt của cậu bé đã in sâu vào tâm trí tôi từ lâu, đâu khó khăn gì, nhưng tôi lại nghĩ đến chuyện phải vẽ dáng dấp cậu ra sao. Phải chăng đó là dáng vóc cao lớn, mạnh mẽ. Tôi tự nhủ khi vẽ được một dáng hình tạm ổn thì sẽ đi ngủ, nhưng lúc ngả lưng xuống giường thì bỗng có bao ý tưởng đan xen nhau ập tới, một giờ sáng mà tôi không hay. Tôi không muốn ngủ, bèn đứng dậy đi đi lại lại trong phòng, đoạn đứng trước bức tranh dang dở. Chuông đồng hồ điểm hai giờ, ba giờ rồi bốn giờ sáng. Bảy giờ, tôi đã đi lại cả trăm lần trong phòng và hình dáng của cậu bé cứ hiển hiện trong đầu tôi.

Tôi không thể nghĩ gì khác ngoài khuôn mặt và động tác của cậu bé. Không khí se se lạnh lúc sáng sớm đã tràn ngập trong phòng, mặt trời lên, cơn buồn ngủ của tôi biến mất, thậm chí tôi còn cảm thấy minh mẫn hơn. Tôi chợt nhận ra rằng một khi chưa phác họa được hình mẫu như mong muốn thì mình sẽ không thể ngủ được, tôi nhủ thầm sáng mai sẽ đến gặp cậu bé và quyết tâm nhờ cậu làm mẫu trong một tiếng đồng hồ, rồi tôi mới an tâm lên giường chợp mắt chốc lát. Lúc đó tôi chỉ mong mau mau đến sáng, vậy nên nhanh chóng ngủ say.

Sáng hôm sau, khi mở mắt ra nhìn xung quanh thì đã quá trưa, phía đầu giường tôi có một mảnh giấy nhắn với nét chữ bằng bút chì: “Chị ngủ say thế ạ? Em đi qua nhân tiện ghé thăm chị một chút, em có thể đến chơi lần nữa được không? - Jungkyu”.

Tôi bật dậy ngay lập tức, gọi hỏi cô bé giúp việc dưới nhà xem khi tôi ngủ có ai tới chơi không, cô bé trả lời không biết. Bố mẹ tôi cũng nói không có khách nào đến thăm nhà cả. Tôi tĩnh tâm lại, đoán rằng lúc cậu ấy vào phòng tôi thì không ai hay biết, Jungkyu chỉ ở lại một lát rồi về ngay.

Mặt tôi bỗng nóng bừng, bèn lấy gương ra soi vì nghĩ đến việc cậu bé đã nhìn thấy dáng ngủ xấu xí của mình. “Ôi... trước khi đi ngủ phải rửa mặt chứ...” Tôi hối tiếc quá. Kể lại thôi mà cũng xấu hổ. Nếu con trai tôi đến thăm tôi trong tình trạng này thì tôi chẳng bao giờ bối rối tới mức chạy ngay đi soi gương. Vì vậy, tôi cứ tự trách bản thân trong lúc rửa mặt, ăn cơm. Rồi tôi quyết định đến bệnh viện của Sungkyu. Nhưng khi sắp tới nơi thì bước chân tôi khựng lại.

“Mày điên rồi ư? Có phải chỉ vì nhiệt huyết vẽ tranh mà mày đến đây không? Tại sao bỗng dưng đam mê vẽ tranh thế? Nếu vào đó mà gặp cậu bé thì sẽ cư xử thế nào? Và cái anh Sungkyu ấy sẽ nghĩ như thế nào?”

Luồng suy nghĩ này khiến tôi càng bối rối. Tại sao tôi lại suy nghĩ và hành động thiếu chín chắn đến mức điên rồ vậy. Hừm! Có đơn giản chỉ vì tôi thực sự muốn vẽ không?

Tôi nhanh chóng quay gót, đi ra phía đường cái. Lúc ấy sao lòng tôi đau đớn kinh khủng đến thế! Để tránh suy nghĩ về cậu bé - nguyên nhân dẫn đến sự nhiệt tình tới mức mù quáng của bản thân - tôi quyết định đến nhà mẹ chồng để gặp con trai mình.

Khi vừa đến cửa nhà, tôi loáng thoáng nghe tiếng con trai Sukju. Tôi đứng yên tại chỗ, chân không nhúc nhích nổi, bởi có tiếng nói vang lên trong đầu: “Mày có phải là người mẹ tốt không? Con trai mày giờ đã mười sáu tuổi rồi đó”. Tôi giật mình quay lưng bỏ chạy ra khỏi con ngõ. Tôi tự nhủ mình phải là một người mẹ có phẩm chất tốt, làm gương cho con. Kể cả sau này tôi tái hôn thì cũng đỡ tệ hơn việc tôi quen và có cảm tình với Jungkyu - cậu bé chỉ hơn con trai tôi ba tuổi, hơn nữa tôi đang định đính hôn với anh trai cậu bé...

Dù đã cố quên đi cảm xúc và nỗi khổ tâm trong lòng, nhưng sao tôi có thể mang ý nghĩ ích kỷ, không được tốt đẹp này mà đến gặp Sukju được chứ. Nỗi khổ tâm và day dứt làm tôi không còn tỉnh táo nữa.

Tôi sang đường, bắt một chiếc taxi trở về nhà. Tôi vào phòng mẹ nói chuyện, ăn hoa quả, lát sau mới thấy lòng mình bình yên trở lại.

Tôi định bụng ngày mai sẽ gọi Sukju đến làm mẫu để hoàn thành bức tranh dang dở.

Nhưng khi bước vào phòng, nhìn thấy bức tranh với khuôn mặt Jungkyu tôi bỗng giật mình, run rẩy như có luồng điện chạy qua cơ thể. Tôi đứng trước tủ quần áo, linh cảm rằng Jungkyu có thể lại đến.

“A... a...” Cõi lòng như đang gào thét, tôi ném hộp phấn cầm trong tay vào khuôn mặt tôi trong gương, rồi chạy đến định xé nát bức tranh, nhưng vì kiệt sức nên tôi vớ lấy cây kéo cắt nham nhờ bức tranh đó, đoạn cắt tiếng gọi tên con trai: “Sukju ơi...”.

Nhưng khuôn mặt trước mắt tôi không phải Sukju mà là Jungkyu, đang bình thản nhìn tôi. Tôi nhìn quanh phòng mình, nhìn đến cây kéo trên tay rồi nhìn bức tranh bị rách. May mà khuôn mặt của cậu bé còn nguyên vẹn. Tôi ôm bức tranh vào lòng òa khóc nức nở, nỗi buồn cứ thế dâng lên mà chính tôi cũng không rõ đó là gì. Hẳn sẽ có người chê cười hành động của tôi. Khi tôi áp mặt mình vào khuôn mặt Jungkyu trong bức tranh thì bỗng cảm thấy đau đớn xé gan ruột.

Sau đó vì sợ mẹ lo lắng nên tôi vờ ăn uống bình thường, rồi đóng cửa phòng, muốn ngủ thật say để quên đi tất cả. Nằm xuống giường nhìn lên trần nhà, tôi lại như thấy khuôn mặt cậu bé. Tôi khóc ướt đầm gối, cơ hồ toàn thân bị đốt cháy, lòng đau đớn như một cô bé trải qua mối tình đầu tan vỡ.

Bỗng bấy giờ có ai đó động nhẹ vào cửa phòng tôi, tôi lập tức bật dậy.

“Ai ở ngoài đó?”. Tôi cất tiếng hỏi rồi lắng tai nghe.

Nhưng ngoài cửa thật tĩnh lặng, tôi nghĩ chắc do mình nhạy cảm quá, định nằm nghỉ tiếp thì chẳng hiểu sao lại bước đến tủ quần áo, nhặt hộp phấn vừa ném lên, thoa lên mặt hai lần. Song đúng lúc tay tôi chạm đến bức tranh toan cất đi thì cửa phòng tôi mở ra không tiếng động, tôi nhìn thấy Jungkyu.

“Em xin lỗi, chị có bận lắm không ạ?”

Cậu bé nhìn tôi như một kẻ tội đồ. Tôi bối rối không biết nên làm thế nào vì chỉ bận mỗi chiếc áo ngủ.

“Chị không. Chị xin lỗi, em quay đi một chút để chị thay quần áo nhé...”

“Vâng ạ”.

Cậu bé đỏ mặt quay đi. Tôi khoác thêm áo ngoài và nói:

“Xong rồi, lại đây đi. Sao anh trai Sungkyu không đến cùng em?”

Tôi đến gần cậu bé, đưa cậu tới ngòai ghế, đoạn mở toang cửa phòng ra, cười khách sáo và cố nghĩ xem sẽ đối xử với Jungkyu như bạn bè của con trai mình, hay là em trai của anh chàng Sungkyu mà biết đâu tôi sẽ cưới. Tôi cố tập trung nghĩ về chuyện đó, còn cậu bé thì lặng thinh, dường như nhận ra giọng nói vui gượng của tôi. Jungkyu bình thản, chăm chú nhìn tôi khiến tôi như ngừng thở, như bị cậu nhìn thấu cảm xúc trong lòng. Nhưng cũng có thể cậu bé cố tình làm điệu bộ già dặn như vậy.

“Không được. Không thể để thời gian trôi qua như thế này...”

Tôi run rẩy cả người. Tôi bỗng cảm thấy sợ! Tôi là người đàn bà đã qua tuổi ba mươi, hơn nữa lại có con trai chỉ kém Jungkyu ba tuổi, anh trai cậu đã vì cậu mà hi sinh cả tuổi thanh xuân lẫn hạnh

phúc riêng tư. Nghĩ vậy khiến tôi khó chịu trong lòng, tôi nín lặng chau mày nhìn xuống sàn.

“Không, đây không phải khuôn mặt của em đâu. Chị vẽ mãi mà không như ý, đau lòng và bức bối quá nên mới xé tranh đấy! Chị muốn vẽ núi Geumgang...”. Tôi vội vã biện minh.

Cậu bé lùi ra sau rồi cười: “Em biết mà, chị đừng coi em như đứa ngốc. Em đã nhìn từ nãy đến giờ... Chị bảo em rằng chị đã tìm được khuôn mặt lý tưởng nhất nên em tự hào, vui sướng lắm, vậy mà giờ nhìn thấy bức tranh bị xé thì em có nên hiểu là chị đang ghét em không ạ? Hai, ba ngày nay chị không đến nhà em, em đang tò mò không biết lý do, nhưng giờ em biết rồi, hóa ra chị không thích em nên mới không đến”.

Dù Jungkyu cười nhưng giọng nói lộ vẻ trách cứ nên tôi không biện minh nữa. Nếu cứ biện minh nữa thì... A, nghĩ đến đây tôi gượng cười và nói với cậu:

“Thì chị đang nói chuyện với em mà!” Tôi cố tỏ ra như không có chuyện gì, dấu cậu bé thông minh, chắc chắn như người lớn nhưng chắc cũng không thể hiểu hết lòng tôi.

Jungkyu vui vẻ trả lời: “Ừm... dạ vâng...”, nhưng tôi có thể cảm nhận được cậu đang nhìn thấu những cảm xúc đau đớn của tôi và dường như muốn an ủi tôi vậy. Tôi tránh ánh mắt của cậu vì tôi thấy ánh mắt đó sắc bén, chín chắn hơn tuổi.

“Chị à, vậy em cứ gọi chị là chị thôi nhé”.

Cậu bé đột ngột chuyển chủ đề. Tôi không trả lời được ngay nên chỉ gật gật đầu.

“Vậy thì chị ơi, hàng ngày em đến chơi với chị nhé? Vì cửa

phòng chị và cổng song song với nhau nên em qua chơi cũng không ai biết đâu ạ. Buổi trưa em tìm đến, lúc đầu cũng ngại và sợ lắm, nhưng bây giờ thì không sao rồi”. Tôi nhìn khuôn mặt Jungkyu không chớp mắt. Tôi e sợ sau câu nói ấy cậu bé sẽ có những suy nghĩ không tốt, nhưng khuôn mặt cậu lại bình thản, thánh thiện đến mức không vương chút toan tính.

Tôi khẳng định như vậy, chỉ ngạc nhiên vì cậu bé suy nghĩ quá chín chắn.

“Chị ơi, chị đừng lo lắng. Chị coi em là đứa bé hư hỏng đấy à? Đừng lo nhé!”. Cậu bé nhìn tôi thờ dãi.

Tôi chỉ biết mở to mắt ra nhìn cậu.

“Đừng nhìn em bằng ánh mắt đáng sợ vậy chứ, chị kể chuyện gì vui vui cho em nghe đi”.

Jungkyu cất giọng kiêu trẻ con. Tôi không trả lời được nên đành nhìn cậu.

“Chị ơi, nếu em nói thế mà lỡ khiến chị nghĩ rằng em tùy tiện thì chị bỏ qua cho em nhé. Em không có ý xấu, được không ạ?” Jungkyu vừa nói vừa kéo tay tôi.

“Ừ, được, thế nào cũng được!” Tôi đáp lại vồn vện như thế.

“Ôi, đã mười giờ tối mất rồi... Chắc anh trai em sẽ lo lắng, em phải về thôi!” Cậu bé đứng dậy, nhìn sang chỗ tôi ngủ rồi nói: “Chị ngủ ở chỗ kia sao, trông tẻ nhạt chị nhỉ?” Và cậu quay gót. Tôi như sắp thoát khỏi bầu không khí bí bách, ngọt ngào nên vội đứng lên tiễn cậu về.

“Chị à!”

Cậu bé xỏ giày rồi nhưng chợt quay lại nhìn tôi, tựa vào vai tôi, tay chạm nhẹ lên má tôi: “Em về đây, chị nghỉ ngơi nhé”.

“Tạm biệt....” Tôi nghe tiếng chân cậu nhỏ dần mới vào nhà. Chưa bao giờ tôi cảm thấy phòng mình trống trải như vậy.

Tôi đi đi lại lại trong phòng, vỗ về mình như dỗ một đứa trẻ, vì lòng tôi nặng trĩu, tôi sắp khóc đến nơi. Cuối cùng tôi bước ra sân, nhìn trời đêm, cảm nhận hương hoa cỏ rồi trấn an mình:

“Ngủ đi nào... Mày đã mệt mỏi quá rồi”.

Lúc đó là gần một giờ sáng. Sáng hôm sau tôi bị đánh thức bởi tiếng gọi: “Mẹ ơi”. Trước mắt tôi là con trai Sukju đang ngồi.

Tôi vừa hồ thẹn vừa vui mừng, gắng bình tĩnh hỏi:

“Sukju à, sao con sang đây?”

“Con đến chơi thôi ạ”.

Nghe câu trả lời tôi liền hiểu rằng con trai đang nhớ mình nên bật dậy ngay.

“Mẹ ơi”.

Khi tôi toan đứng dậy thì Sukju làm nũng, nó ôm chặt tôi rồi vùi đầu vào ngực tôi. Ngày xưa, kiểu gì tôi cũng sẽ đánh nó một trận, nhưng hôm ấy tôi chỉ xoa đầu con trai. Chẳng biết từ lúc nào nước mắt tôi chảy xuống vai con trai.

“Mẹ ơi! Sao mẹ lại khóc? Mẹ đừng khóc mà...”

Sukju thấy tôi khóc thì ngay lập tức đứng lên định an ủi tôi. Tôi không chịu đựng nổi, liền ôm chặt lấy nó.

“Mẹ ơi, con đã lớn rồi ạ. Mẹ phải nghĩ cho bản thân, mẹ lấy chồng đi chứ! Như thế mẹ mới hạnh phúc, con sẽ đến chơi với mẹ

hàng ngày”.

“Con... Mẹ à... Sau này lớn lên, nếu con giỏi giang thì con sẽ làm mẹ hạnh phúc. Ngay bây giờ có thể làm gì con cũng sẽ làm. Nhưng con chưa đủ lớn, con chưa làm được gì cho mẹ. Vậy mẹ đừng chờ con lớn mới nghĩ cho bản thân, mẹ ngốc lắm. Mẹ đừng lo gì cả, mẹ cứ lấy chồng đi. Con sẽ gọi bác kia là bố, được không ạ?”

Nó nói gì vậy chứ? Con trai tôi đã mất bố lâu rồi! Dù Sukju có trưởng thành hơn một chút, và tôi hiểu rằng nó nói thế vì muốn an ủi mẹ, nhưng tôi vẫn đau lòng đến mức tê liệt, mất hết cảm giác.

“Mẹ ơi, đừng khóc nữa”.

Sukju nhè nhẹ vỗ lên vai tôi một lúc thì tôi bình tĩnh lại, hai mẹ con xuống nhà ăn sáng cùng bà ngoại, ba người trò chuyện rất vui vẻ. Sau đó, Sukju lên phòng tôi, tôi định nhờ con làm mẫu vẽ. Nhưng khi bước vào phòng, tôi đã thấy Jungkyu ở đó, đang nhìn chăm chú vào bức tranh trên giá. Cậu bé không để ý đến tôi và Sukju mà đứng lặng nhìn bức tranh. Sukju dợm bước vào phòng, quay lại nhìn tôi.

“Con vào đi! Có khách đấy! À, gọi là anh trai cũng được, đây là một học sinh giỏi đấy!”

Tôi nói vậy, Sukju chỉ cười, con trai tôi gật đầu rồi bước vào phòng. Tôi lại gần Jungkyu.

“Đây là con trai chị, có gì thì em chỉ bảo cho nó nhé”. Tôi nói với Jungkyu.

Thế là cậu bé quay sang nhìn Sukju.

“Vâng. Mà em có biết gì đâu ạ. Chúng ta làm bạn nhé, Sukju”.

Jungkyu bắt chuyện với Sukju mà mặt chột đỏ lên, còn con trai tôi thì gật đầu. Cậu bé quay sang tôi nói:

“Chị ơi, chị vẽ lại bức tranh này đi ạ”.

Tôi đã nghĩ suốt mấy đêm xem có thể dán lại bức tranh đã bị xé không, nhưng không được, vậy thì vẽ lại cũng được. Tôi gật đầu, đến ngồi gần Sukju rồi gọi Jungkyu: “Em cũng ra đây ngồi đi”.

Cậu bé thấy tôi có vẻ bức bối thì ngồi xuống mỉm cười. Một tay tôi đặt lên vai Jungkyu, tay kia nắm lấy tay Sukju, tôi định nói chuyện.

Nhưng tôi không thốt được thành lời, đành giữ im lặng. Anh ơi, anh là tiểu thuyết gia, chắc anh hiểu cảm xúc của tôi lúc ấy. Xin anh đừng nghĩ rằng có một điều gì đen tối trong lòng tôi lúc ấy. Giả sử tôi trót cảm mến Jungkyu đi nữa thì tuổi tác chúng tôi cách biệt quá xa, đâu thể phù hợp tình cảm đó... Suy nghĩ của tôi thực sự rối bời. Bản thân tôi có tuổi rồi mà đem lòng cảm mến Jungkyu... thì... không chấp nhận được. Anh có hiểu tâm trạng của tôi không? Tôi không thể dừng suy nghĩ như vậy.

Chuyện gì đang diễn ra đây, sao lòng lại đau đến thế? Dường như không thở nổi, trái tim nhỏ bé không chịu đựng được nữa, tôi muốn khóc nhưng khóc không thành tiếng.

“Chị ơi, em không biết gì về tranh đâu, nhưng em đã biết chút ít về thơ và tiểu thuyết ạ”.

Cậu bé nhắc bàn tay tôi đang đặt trên vai cậu đặt xuống đầu gối tôi rồi nói.

Tôi lúng túng hỏi Sukju: “Con thích gì?”

“Con ấy ạ? Con là con trai mẹ, dĩ nhiên con thích tranh rồi”.

Sukju bật cười như trẻ con. Tôi ngại ngừng ngồi im một lúc, đoạn hỏi Jungkyu:

“Vậy trong những tiểu thuyết em đã đọc, em thích nhất tác phẩm nào?”

“Nhiều lắm ạ... Em thích Raskolnikov trong *Tội ác và Hình phạt* của Fyodor Dostoevsky ạ. Còn thơ ca thì em thích nhất là Rosan”.

“Chị ơi, em đang học một bài thơ, chị nghe thử xem thế nào. Sukju cũng nghe nhé!

*Một bông hoa đẹp sắp rụng rồi,
Hoa đẹp nhường nào cũng tàn rơi
Hoa trên núi Hanla cũng tàn thôi
Phải làm thế nào đây?”*

Cậu bé nhìn sang tôi, tôi sắp rơi nước mắt.

“Sukju ơi, con có biết ý nghĩa bài thơ không?”

Tôi buột miệng nói to. Jungkyu ngồi yên, chăm chú nhìn tôi. Sukju đứng dậy, mang giấy và bút chì đến cho tôi.

“Cậu viết vào đây đi”.

Cậu liền cầm bút chì, cúi đầu xuống viết, một tay tì vào đầu gối tôi. Tôi nhìn Jungkyu viết xong bài thơ vừa rồi, đoạn viết tiếp một bài thơ nữa (rồi nói tên bài thơ là *Bông hoa của bà*).

*“Tôi là bông hoa của bà
Đừng nhìn tôi qua vẻ bề ngoài*

*Bên trong tôi căng tràn nhựa sống
Năm nào cũng chờ đón gió xuân...”*

Cậu bé viết xong thì đặt bút xuống mảnh giấy, thở dài.

Tôi nhìn cậu rồi thờ ơ nói: “Để tôi xem sao”. Tôi cầm mảnh giấy lên, thế là cậu ôm chặt hai đầu gối tôi mà nói: “Nếu bài thơ khiến chị phiền lòng thì tha thứ cho em nhé”.

Tôi không biết trả lời thế nào nên cứ cười ha ha như đùa ngốc. Sau đó tôi quay sang bảo Sukju: “Lấy tờ giấy kia đi, để mẹ đọc cho con nghe”. Sukju cười to vui vẻ và bắt đầu đọc bài thơ trên giấy, còn Jungkyu thở dài.

“Để mẹ đọc xem sao”.

Tôi với Sukju chụm đầu vào cùng đọc lại bài thơ. Cậu bé quan sát chúng tôi, đoạn dựa đầu vào vai tôi và nói:

“Bài này thế nào ạ? Đêm qua em mới học được đấy”.

Jungkyu cầm mảnh giấy trên tay rồi đọc:

*Muốn quên tên em
Mà không quên được
Quên được thì sao
Cứ gặp lại buồn
Đêm rơi lá đỏ
Không quên được em!*

Tôi đọc bài đó. Rồi ba người chúng tôi, tôi ngồi giữa, rủ nhau đọc đi đọc lại bài thơ. Chẳng hiểu sao tôi bỗng rơi nước mắt, Sukju

nằm sắp một mình đọc thơ, còn cậu ấy thì nắm chặt tay tôi.

“Chị khóc thì em cũng sẽ không vui đâu ạ. Đừng khóc, đừng buồn, thứ lỗi cho em làm chị buồn”.

Tôi không chịu đựng nổi lời nói đầy hối lỗi đó, tôi lau nước mắt rồi hỏi cậu như một cô giáo nghiêm khắc mắng học sinh: “Em đã biết loại thơ ca này đấy hả?”

“Không biết, không biết ạ. Em chỉ đơn thuần thích thôi mà. Em viết vậy thôi, sau này sẽ không viết nữa. Xin lỗi chị, bỏ qua cho em nhé”.

Cậu bé luôn miệng nói xin lỗi.

“Bỏ qua cái gì chứ? Em tha thứ cho chị mới đúng, trong lòng chị bây giờ toàn là tội lỗi và ích kỷ”, tôi tự nhủ nhưng không dám nói ra.

Đêm hôm đó, tôi đã tính đến việc cứ nhận lời đính hôn với Sungkyu, rồi lại nghĩ mình đúng là kẻ xấu xa. Tại sao tôi lại rơi nước mắt, và cậu bé đọc bài thơ đó làm gì chứ?

Dù Jungkyu yêu thích thơ ca nên viết vậy thì cũng không được biểu lộ thái quá như thế chứ. Cậu không có chị gái, cũng mất mẹ đã lâu. Hẳn việc cậu gần gũi với tôi là để lấp đầy tình mẫu tử mà cậu hằng khao khát.

Tôi cũng không có ý nghĩ gì khác cả! Khóc vô duyên vô cớ chỉ khiến Jungkyu thêm nghi ngờ và cảnh giác. Tôi không muốn ai nhìn thấu tình cảm này.

Tôi cắn môi đứng lên, nói với hai đứa trẻ là tôi chuẩn bị ra ngoài. Sukju và Jungkyu vỗ tay đồng thanh:

“Đi đâu thế ạ. Cho em/con đi cùng với ạ!”

Tôi lạnh lùng từ chối: “Không được, đi xa lắm” rồi vội bước ra ngoài.

“Hai đứa cứ ngồi chơi vui vẻ nhé”.

Thế là hai cậu bé nhìn nhau rồi đồng thanh: “Chị/Mẹ đi nhé! Khi về nhà nhớ mua gì ngon cho em/con”.

Tôi ra ngoài mang theo cả mớ suy nghĩ tơ vò, không biết định đi đâu. Giật mình sực tỉnh thì tôi đã ở trên đường Bonjeong. Bước chân tôi thoăn thoắt hướng tới nhà hàng XX mà ngày trước chồng tôi vẫn hay ghé đến. Đã qua giờ ăn trưa, nhà hàng chỉ còn hơn một nửa số khách ngồi ăn. Tôi uể oải ngồi xuống. Tự dưng tôi mừng tượng vu vơ ra cảnh ngày trước vợ chồng tôi đã đến đây dùng bữa như thế nào. Nhưng trước mắt tôi lại xuất hiện khuôn mặt tươi cười của Sukju và khuôn mặt của Jungkyu nữa. Tôi lắc đầu, nhắm mắt để không nghĩ đến cậu. Tôi cầm đĩa lên nhưng không muốn ăn. Còn hai đứa ở nhà thì ăn trưa thế nào? Tôi lo lắng, toan đứng dậy về nhà.

“Ha ha ha”.

Sau lưng có tiếng cười giòn tan khiến tôi giật mình, đờ người ra.

“Mẹ ời!”

“Chị ời!”

Thì ra hai đứa trẻ đã đến từ lúc nào rồi. Tôi quay đầu lại, Jungkyu nhìn tôi nửa như trách móc nửa như năn nỉ. Tôi không biết làm sao nên cúi đầu xuống. Cảm giác đứng trên đỉnh núi Geumgang, con người bé nhỏ trước Mẹ Thiên nhiên chợt ùa về. Tôi lại muốn vẽ! Tôi không quên được khuôn mặt lúc đó của cậu bé!

Khuôn mặt đó, đúng là khuôn mặt đó! Hãy chiêm ngưỡng khuôn mặt lý tưởng mà tôi tìm kiếm biết bao ngày. Người tôi run lên vì xúc động.

“Chị đang chờ ai ạ? Nếu làm phiền chị thì em và Sukju sẽ đi về”.

Cậu bé mở lời, tiến đến gần tôi, cầm cánh tay tôi. Tôi run lên, loạng choạng suýt ngã, Jungkyu đỡ lấy tôi.

Tôi không nói được gì chỉ nhẹ lắc đầu.

“Nếu mẹ đang chờ ai thì cũng có làm sao chứ! Nếu khách đến thì chúng mình sẽ về. Mẹ, có được không ạ? Con và Jungkyu đi theo mẹ từ nãy đến giờ mà”.

Sukju ngồi xuống, nói không ngớt. Tôi cũng từ từ ngồi xuống, bảo hai đứa gọi món.

“Hừm”.

Cậu bé cúi đầu ra chiều suy nghĩ, thỉnh thoảng lại lắc đầu rồi thở dài. “Hừm... hừm...”. Thái độ đó không hợp với lứa tuổi của cậu bé, dường như cậu thấu hết tâm can tôi vậy.

Tôi không thể nghe thêm tiếng thở dài đó nữa. Tôi cố ăn xong để về nhà, Jungkyu bắt taxi rồi cất giọng dứt khoát: “Lên xe đi nào”. Tôi cùng Sukju im lặng lên xe. Cậu ngồi cạnh tôi và nói với bác tài: “Cho tôi ra sông Hàn”.

Sukju vỗ tay thích thú còn tôi thì bối rối. Nhưng Jungkyu không có cử chỉ gì khác thường, chỉ mãi suy nghĩ. Tôi sờn da gà.

“Xin hãy quay xe đi ạ. Cho tôi đến đường xxx”.

Tôi không chịu đựng nổi nên đành nói với bác tài như vậy. Nhưng cậu bé cứ ngồi im. Bác tài đưa tôi về nhà. Tôi không thay

đồ, vội vã vào phòng định vẽ tranh sau khi dặn Sukju vài chuyện. Mặt trời lặn, cậu bé và Sukju rời đi. Tôi muốn đi theo Jungkyu, bởi bước vào phòng tôi cảm thấy hụt hẫng như lang thang trên sa mạc. Tôi lại trách mình, đoạn sửa soạn đồ đạc, xin phép mẹ đi xa. Tôi định ra biển hoặc lên núi Geumgang. Nhưng vé xe mà tôi đang cầm đưa tôi tới địa điểm xxx cách Seoul một trăm ki lô mét. Tôi lên núi tìm một ngôi chùa nhỏ. Khi đến chùa thì đã hơn mười giờ đêm, một nhà sư đã tiếp đón tôi rất nồng ấm và nấu bữa tối cho tôi nữa. Tôi ngủ một đêm ở đó, sáng hôm sau quyết định leo núi một mình. Tôi muốn bận rộn, vất vả để quên đi những suy nghĩ rối ren.

“Đường đá gập ghềnh xa xôi đã nản, làm sao ta gánh vác được thế gian này?”

Tự nhiên nhớ tới câu thơ này, tôi đau lòng. Lạ lùng thay! Tôi chưa bao giờ đau khổ nhường này. Khuôn mặt Jungkyu lại xuất hiện trong đầu khiến lòng tôi đau nhói. Bao cảm xúc lẫn lộn. Chỉ trước khuôn mặt đó tôi mới đau đến vậy. Mặt trời lặn, hoàng hôn buông là tôi lại xót xa. Tôi mong chờ giây phút đặt hai chân lên đỉnh núi. Không thể làm được việc này. Tôi không thể chịu đựng nổi.

Không thể chịu đựng được điều này khiến lòng tôi bứt rứt. Không phải vì nhớ cậu bé đâu. Cũng không phải bởi muốn ở chung một chỗ với Jungkyu. Chỉ là không kiểm soát được hình ảnh cậu tựa một cái bóng gắn chặt với tôi, tôi bước đi mà trong lòng giằng xé. Sao anh lại cười? Anh nghĩ rằng vì tôi sống cô đơn đã lâu nên mới thế ư? Không đâu! Đừng nghĩ như vậy. Tôi chưa bao giờ tưởng tượng về niềm hoan lạc với đàn ông. Tôi chỉ muốn vẽ khuôn mặt cậu bé khiến tôi đau khổ thôi. Nỗi đau khổ ấy không thể diễn tả

bằng lời, cũng không thể bộc lộ đơn thuần ra ngoài. Đó là một cơn run rẩy kỳ lạ nơi cõi lòng tôi. Nhưng tôi đã kiềm chế. Rồi một ngày cũng trôi qua. Tôi quyết tâm sẽ không rời khỏi chỗ này trước khi lòng an tĩnh, dù lúc ở trong núi tâm trí tôi đã cạn kiệt và mệt mỏi. Tôi tìm rau cỏ trong núi làm bữa ăn trưa, rồi lại đi tiếp để xả hết vương bận. Lúc mệt tôi ngồi trên đá nghỉ ngơi, nghe tiếng chim hót và được những cơn gió vỗ về an ủi. Hôm nay đã là ngày thứ tư tôi ở trong núi này, cả ngày rong đi bộ làm nổi mệt mỏi trong tôi lên đến đỉnh điểm. Ngỡ tưởng khi thể xác mệt mỏi thì đầu óc không còn suy nghĩ nhưng tôi lầm rồi. Lòng tôi vẫn bộn bề cảm xúc, cõi tâm chưa an. Tôi tặc lưôi đứng dậy, định về chùa nghỉ ngơi, ngẫm nghĩ. Nào ngờ vừa bước được hai bước thì khuôn mặt cậu bé xuất hiện ngay trước mắt tôi, dưới một cây thông lớn. Tôi tưởng mình hoa mắt, liền nhìn kĩ lại khuôn mặt ấy, mở mắt rồi nhắm mắt và dần bước. Hình bóng trước mắt tôi cũng từ từ tiến đến gần tôi.

“Chị ơi”.

Hình ảnh cậu bé tôi vừa nhìn thấy dưới cây thông đang chạy tới gần tôi và gọi to. Lúc đó tôi cứ nghĩ mình nghe nhầm, có lẽ tôi bị loạn trí thì phải.

“Chị ơi, sao chị lại đến đây? Em tìm chị mãi”. Cậu bé ôm lấy vai tôi, đặt môi lên má tôi.

“Em nghe nói chị đi đâu đó rồi nên buồn quá. Thế là sáng nay em hỏi Sukju, Sukju đưa cho em xem bức thư của chị nhắn rằng chị đang ở đây”.

Jungkyu lắc lắc người tôi rồi ôm tôi. Khi lên núi, tôi đã viết thư dặn dò người nhà rằng đừng cho ai biết tôi ở đây, thế mà Sukju lại

đưa cậu xem thư. Tôi bối rối nên chỉ đứng yên.

“Em biết rồi! Chị ghét em nên mới trốn lên đây, vì ghét em phải không...”

Jungkyu nói thế đấy, nhưng trong mắt cậu không giấu nổi niềm vui. Tôi vẫn bất động, có trời mới biết tôi muốn giang tay ôm cậu đến mức nào.

“Chị nhìn kia, chị nhìn lên kia xem”.

Cậu bé đưa hai tay xoay mặt tôi hướng lên phía trên cây. Ở đó có đôi chim lạ đang đậu. Trong giờ phút ấy, tại nơi ấy, chúng tôi dường như quên tất cả mà ôm lấy nhau thật chặt, má gần má. Sau đó, chúng tôi cứ đứng như vậy hồi lâu, đến khi mặt trời lặn, ánh hoàng hôn đỏ rực bao trùm làm chúng tôi cũng rực rỡ theo. Giống như ánh hoàng hôn lúc này đây, đẹp lắm! Rồi chúng tôi nắm tay nhau quay về chùa với những cảm xúc dâng trào lẫn lộn.

“Em phải về đây, nếu không anh trai em lại chờ”.

Cậu bé đứng dậy với vẻ mặt buồn tiếc. Chỗ này cách bến xe gần mười cây, liệu cậu có tới đó được không? Nhưng tôi không có lý do gì để giữ cậu ở lại. Jungkyu xuống núi với tâm trạng vui vẻ hồ hởi. Không biết tôi đã đứng bao lâu nhìn theo cậu bé, nước mắt cứ thế tuôn rơi. Tối hôm đó tôi không ngủ được, sáng hôm sau tôi quên cả việc lên núi, lơ đãng nhìn mọi thứ đến tận trưa.

“Chị ơi!”

Cậu bé lại đến. Cậu không vào phòng mà nói: “Em phải về ngay. Vì chiều nay có việc với anh Sungkyu ạ. Em phải bắt tàu về lúc một giờ năm phút”.

Khuôn mặt của cậu bé không giấu được niềm vui.

“Chị hãy nắm tay em thử xem, em sẽ lại đến”. Jungkyu chìa đôi tay ra trước mặt tôi.

Tôi bực mình mắng cậu: “Sao lại đến đây? Đường xa mười mấy cây số như vậy... Lát phải về sớm còn cố đến đây làm gì?”

Tôi nói vậy không biết Jungkyu có hiểu lòng tôi chẳng.

“Chỉ là em muốn nhìn thấy chị thôi mà. Chị đừng giận nữa, em sắp phải về rồi”. Cậu vừa nói vừa nhìn tôi như trách móc.

Lòng tôi phiền muộn, tôi đến gần Jungkyu, hai tay ôm lấy khuôn mặt cậu: “Không phải chị bực đâu. Hôm qua em đã đến rồi, hôm nay lại đến nữa, đường xa mà em phải vội về, cứ thế sẽ ốm mất, hiểu không? Sau này đừng đến nữa, không đến nữa nhé”. Tôi nói như dỗ dành cậu bé.

“Vâng. Em sẽ không đến nữa. Em đi bộ ba mươi phút từ bến xe đến đây. Cứ mỗi lần đến đây thì anh em lại hỏi đi đâu, em không trả lời được nên toàn trốn đi thôi”. Cậu bé hồn nhiên trả lời.

“Ôi, thời gian! Thôi em về đây ă!”. Cậu đá một viên sỏi dưới đất rồi lại nói: “Chị ơi, biết đâu em không thể chịu được, mai em lại đến đây”.

Nói xong Jungkyu quay lưng bước đi. Tôi đứng nhìn theo cậu, nhưng cậu không ngoảnh lại mà cất bước rất nhanh như trốn chạy trên con đường đá sỏi gập ghềnh. Tôi đang mơ sao, tôi chợt rùng mình. Cậu bé ngây thơ mà dám nói dối anh trai ư? Những điều xấu xa ảnh hưởng đến cậu thì sao? Tôi ngẫm nghĩ mãi. Sáng hôm sau vì ngại Jungkyu lại tìm đến, không, là sợ không biết nên đối diện với

cậu thế nào, tôi ăn sáng xong liền vội vã dọn phòng rồi dặn sư cô nếu cậu bé tới thì nói với cậu rằng đêm qua tôi đã về nhà rồi. Đoạn tôi vào trong núi. Vậy là tôi đã dạy sư cô - người dâng hiến cuộc đời mình cho Phật - nói dối. Tôi ngồi trên núi chờ đến khi mặt trời lặn. Mấy con chim hót ríu rít bên tai, còn tôi cứ ngồi yên như đang cầu nguyện. Mãi tới lúc cảm thấy trời se se lạnh thì tôi mới biết hoàng hôn lại buông rồi.

“Chị ơi!”

“Chị ơi...” Tiếng gọi tôi vang khắp núi tựa như một mũi tên xé rách lớp màn phòng ngự tôi cố dựng lên. Tôi đang cảm thấy mình vượt qua được rồi, hà cớ gì Jungkyu lại tìm đến. Tôi nấp sau tảng đá to, không đáp lại.

“Chị ơi!” Tiếng gọi của cậu bé vang lên làm tim tôi đau như vỡ vụn. Nhưng tôi chỉ cắn chặt môi và bịt chặt tai.

“Chị ơi, sao chị lại làm thế?” Tôi nghe tiếng cậu ngay bên tai mình.

“Chị... ơ...” Có lẽ cậu linh cảm được điều gì xấu nên cố lay đôi vai tôi mà gọi. Nước mắt tôi không ngừng tuôn rơi, lúc ấy tôi không buồn thở nữa, giá mà cứ thế chết đi được thì tốt.

“Chị ơi. Chị không thích em, em biết rồi. Em có lời muốn nói với chị, chị cứ nghe em nói đã, được không?”

Tôi gạt tay cậu ra rồi đứng dậy.

“Sao em lại đến? Chị đang có chuyện phải ngẫm nghĩ một mình nên mới làm vậy”. Tôi cau gợn rồi cứ thế khóc òa.

“Chị đừng hành động tùy tiện như vậy. Em chưa thật trưởng

thành, nhưng em vẫn là đàn ông... là đàn ông mà”.

Giọng Jungkyu run rẩy. Tôi không chịu được nữa.

“Jungkyu, nghe chị nói này. Đừng đến tìm chị nữa. Nếu cứ đến tìm chị thế này thì tương lai của em sẽ ra sao? Em mà tìm đến chị thì chỉ học những cái xấu thôi, chẳng có gì tốt cả. Vậy đừng tìm chị nữa”.

Tôi cố gắng thuyết phục cậu.

“Chị à, mặc dù em còn trẻ nhưng em là một người đàn ông. Em cũng biết cái nào tốt, cái nào xấu. Dù chị có dẫn em vào con đường xấu em vẫn tự tin rằng mình sẽ không mê muội đâu ạ. Sao chị nghĩ em chỉ có thể học điều xấu chứ? Em sẽ học những điều tốt nữa, em sẽ học tất cả. Chị đừng nghĩ em còn nhỏ nên sẽ bị ảnh hưởng không tốt. Em không phải là trẻ con đâu. Anh trai em cũng luôn lo lắng em sẽ học những cái xấu từ xung quanh, buồn cười thật. Em là người đang hoang mang, vì chị, em sẽ là một người tốt ạ”.

Cậu bé nói lý lẽ như người lớn. Tôi lắng tai nghe. Dường như Jungkyu đã hiểu tường tận về bản thân mình.

“Sự cô nói với em rằng chị đã về rồi, nhưng em không tin nên đã tìm đến đây”.

Trưa hôm sau Jungkyu lại đến.

Khuôn mặt cậu bé có vẻ buồn bã, mệt mỏi. Nhưng khi nhìn thấy tôi cậu liền chạy đến, mỉm cười, nắm tay tôi bước đi, nghe tiếng chim hót, cơn gió mát vờn qua má tôi như đang thắm thì. Chẳng có gì đau đớn hay muộn phiền trong phút giây này nữa. Cậu bé cố làm ra vẻ trẻ con, hay nói cách khác đang cố làm tôi quên đi những chuyện buồn, chúng tôi cùng trò chuyện rất vui vẻ. Chúng tôi đi bộ

khá lâu trong núi, đến chiều thì trở về chùa. Đồng hồ đã điểm sáu giờ tối. Bảy giờ tối cậu phải bắt tàu về. Cậu nghỉ ngơi một lúc rồi đứng dậy.

“Chị ơi. Nhớ đừng khóc mà cứ vui vẻ thế này nhé! Mai em sẽ lại đến. Vì em mà chị mới buồn... Tha thứ cho em nhé”.

Jungkyu nói dứt lời liền ra về. Dù đã đi bộ lên núi cả ngày với tôi, giờ lại đi bộ về, nhưng khuôn mặt cậu không có vẻ gì mệt mỏi hay đau khổ. Để có thể gặp nhau trong khoảng thời gian ngắn ngủi mà bao nhiêu vất vả, đau khổ, con người ta đều tươi tỉnh vượt qua. Hôm sau tôi cũng về nhà. Tôi nhận được một bức thư từ Sungkyu. Bức thư thông báo Jungkyu đang ốm, anh hi vọng tôi đến thăm em trai anh. Tôi ngại ngùng tìm đến bệnh viện. Sungkyu vui vẻ đón tôi và đưa tôi lên tầng hai. Đúng là Jungkyu đang ốm nằm trên giường. Đôi chân tôi bỗng run rẩy, ngực nóng ran.

“Chị ơi, chị ơi”. Cậu bé gọi tôi.

“Sao thế?” Tôi đến ngồi gần cậu, rồi nắm lấy tay cậu.

“Chị đừng lo, em sắp khỏi rồi. Anh cũng đừng lo lắng gì cả, em chỉ bị sốt một chút thôi mà”.

Jungkyu muốn làm tôi và anh trai cậu yên tâm.

“Chị à, em xin lỗi, nhưng chị hãy ở đây với em nhé. Chị ở đây thì em sẽ nhanh khỏi hơn”.

Jungkyu làm nũng như trẻ con. Tôi gật đầu. Sungkyu có vẻ ái ngại với tôi.

“Đừng cố chấp bướng bỉnh như vậy. Chị ấy yếu thế làm sao chăm sóc em được?”. Anh mắng em trai.

Tôi bảo Sungkyu chớ lo lắng gì cả, rồi đắp lại chăn cho Jungkyu. Cậu bé nắm lấy tay tôi, xúc động thở dài, mắt đỏ hoe nhìn tôi. Đêm hôm đó, sau khi uống thuốc hạ sốt cậu mới ngủ được. Sungkyu ra hiệu cho tôi ra ngoài. Tôi để cậu bé lại một mình, xuống tầng dưới cùng Sungkyu. Tôi chợt nhận ra có sự hiểu lầm. Sungkyu cứ nghĩ rằng Jungkyu gặp gỡ và gần gũi tôi chỉ đơn giản là một cách giúp anh có nhiều cơ hội để ở bên và cưới tôi, tôi không biết nói gì nữa. Rồi tôi nhận lời cầu hôn của anh. Bây giờ tôi tự nhủ khi tôi và Sungkyu kết hôn, cả tôi và Jungkyu đều sẽ được giải thoát, không còn ở tình cảnh khó xử nhường này. Tôi cứ nghĩ biết đâu ở cùng nhau dưới một mái nhà, yêu thương nhau thì những suy nghĩ rối ren trong đầu sẽ biến mất. Cậu bé chắc sẽ mừng lắm! Bởi vì cậu bé ở cùng tôi hàng ngày. Tôi cũng vui. Và tất nhiên Sungkyu cũng vui. Chiều hôm sau cậu bé hạ sốt, có thể ngồi dậy. Tôi đi ăn trưa cùng hai anh em họ. Sau đó, tôi lấy áo khoác toan ra về thì cậu bé bước theo tôi nói lời cảm ơn, chào tôi mấy lần rồi bỗng nói:

“Chị ơi, em có chuyện muốn nói với chị”.

“Chuyện gì vậy?”

“Em không nói chắc chị cũng đoán ra rồi”. Mặt cậu bé đỏ lên.

“Phải nói thì mới biết chứ, chị không thông minh như em nên không biết đâu”.

Jungkyu có vẻ xấu hổ, cậu chạm khẽ vào vai tôi.

“Em muốn nói gì? Thôi, quên tất cả đi, về nhà nghỉ ngơi cho tốt, không được ốm nữa”.

Tôi cười. Cậu bé cùng đi về nhà tôi chuyện trò vui vẻ một lúc rồi mới rời đi. Đêm hôm đó, tôi dần vật không ngủ được. Giống như có

một vấn đề nan giải, đám cưới của tôi và Sungkyu đâu phải chìa khóa để gỡ rối. Vậy mà tôi vẫn cố dối mình rằng đây là giải pháp đúng đắn. Một, hai hôm sau Sungkyu đến nhà tôi, mang theo cả đồng thiệp cưới. Anh đưa cho tôi khoảng một trăm tấm thiệp rồi dặn: “Hãy gửi cho những người thân nhà em, còn tôi sẽ đưa cho em Jungkyu đầu tiên”.

Sungkyu có vẻ ngại ngùng về đám cưới của mình. Tuy nhiên anh vẫn vui ra mặt, mãi mê bàn các bước chuẩn bị đám cưới và việc sau đám cưới rồi mới về nhà. Không hiểu sao tôi buồn đến thế. Đáng lẽ trước lễ thành hôn tôi phải vui vẻ, háo hức chứ, sao cứ buồn mãi thế này? Có nên lạc quan không? Tôi đau đớn xé lòng.

Tôi cầm chồng thiệp cưới Sungkyu vừa đưa quăng khắp phòng, rồi òa khóc. Khi bình tĩnh trở lại, tôi đứng dậy thì đã thấy Jungkyu với khuôn mặt trắng bệch đang cầm một tấm thiệp cưới. Tôi lau vội nước mắt, bật cười. Sau đó, tôi nói với cậu mà cũng là an ủi bản thân: “Vui vẻ lên chứ, từ bây giờ chị em mình có thể sống chung một nhà”.

Tấm lòng của tôi... Anh có thể hiểu được không? Anh có chê cười tôi không? Nếu tôi cưới anh Sungkyu thì Jungkyu cũng không vui.

Cậu bé cắn môi rồi nhìn tôi đăm đăm, đoạn kiệt sức ngồi xuống thở dài.

“Hừm... Chị ơi, tha thứ cho em nhé”.

“Ừ”.

Cậu ngẩng đầu lên và đứng dậy.

“Chị không yêu anh trai em mà vì em nên mới cưới ạ? Em biết

mà, em hiểu chị mà”.

Tôi cứ ngồi yên không bộc lộ cảm xúc gì trên mặt.

“Chị ơi...”

Jungkyu gọi tên tôi rồi loạng choạng đứng dậy, bước ra khỏi nhà tôi. Tôi không nghĩ được gì, cũng không cảm thấy đau đớn, tôi hóa vô cảm. Hình bóng cậu bé khuất dần. Tôi vô hồn vô cảm cho đến tận ngày cưới. Hôm qua tôi cũng thức đến sáng, rồi ra khỏi nhà. Ngay trước cổng nhà tôi là con đường hẹp song song với bờ suối. Tôi nhìn xuống làn nước. Nếu con suối đủ sâu thì tôi muốn nhảy xuống luôn. Tôi cứ đứng thẩn thờ bên bờ suối... Lòng trống rỗng.

“Chị ơi!”

Tôi lập tức ngẩng đầu lên. Tiếng gọi này... Tôi nhìn thấy cậu bé đang bước đến gần tôi.

“A...”

Tôi buột miệng kêu lên rồi cứ thế chạy. Jungkyu thấy vậy cũng chạy theo. Dường như lúc ấy chúng tôi quên hết mọi chuyện. Lúc ấy mọi nỗi vất vả, đau khổ đều tan biến. Nhưng trước khi kịp định thần thì tôi đã ngã xuống sông, Jungkyu cũng nhảy xuống nước theo. Chúng tôi quên rằng phía cuối đường là bờ sông nên cứ chạy một mạch tới. Chúng tôi được đưa vào bệnh viện cấp cứu, tôi bị gãy một chiếc xương sườn, còn Jungkyu chỉ bị thương nhẹ ở phần mềm. Tôi không thể nghe được gì hết...”

Hoàng hôn rực rỡ cũng đi rồi, đêm tối lại đến. Tôi nhìn thấy một người phụ nữ. Nàng nhìn xuống và lặng thinh không muốn nói gì.

Tôi thở dài, định an ủi nàng mà nàng bất động nên tôi chẳng biết

phải làm sao.

“Xin hãy giữ giúp tôi cái này nhé. Chắc có lúc sẽ cần đến nó”.

Nàng đưa cho tôi một chiếc phong bì. Tôi không nói gì nhưng vẫn nhận lấy.

“Hãy về nhà đi, về nhà rồi nói chuyện tiếp”.

Tôi đứng dậy trước. Nàng nấn ná một lúc rồi cũng đứng dậy đi theo tôi. Đêm đó trăng sáng và trời se lạnh, tôi ngồi trên thảm cỏ nghe tiếp câu chuyện. Sau khi nàng ngã xuống sông rồi được đưa vào bệnh viện điều trị ba tháng, đến khi bắt đầu cử động được đôi chút thì trốn viện. Tất nhiên đó không phải bệnh viện nơi Sungkyu làm việc. Còn cậu bé Jungkyu sau khi khỏi ốm thì ngày nào cũng ở nhà, tránh ánh mắt người khác. Nàng đau đớn vì Jungkyu nên đã bỏ trốn. Đêm đó tôi và nàng không ngủ để trò chuyện về việc nàng trốn viện, giấu mọi người lên ngọn núi lần trước. Tôi ngủ quên trong chốc lát, lúc bừng tỉnh dậy thì thấy khuôn mặt Sunhee đắm lệ dưới ánh trăng.

“Hãy ngủ đi”. Tôi an ủi nàng.

“Vâng...” Nàng nín lặng lau nước mắt, nằm xuống.

“Này, sao cô lại lãng phí cuộc đời tươi đẹp của mình trong nước mắt?”. Tôi không biết thể hiện cảm xúc trong lòng ra sao nên thốt ra lời ấy.

“Vâng. Tôi cũng biết cuộc sống rất quý giá nên không chọn cách tự tử đâu. Tôi thường tự nhủ nếu phải hi sinh bản thân để cứu những sinh mạng khác thì chắc tôi không làm nổi, vì tôi quý trọng sinh mạng của mình lắm. Không may, tôi rơi vào hoàn cảnh buộc phải tái hôn, dù vậy tôi sẽ cố gắng giữ phẩm cách sống của mình.

Nếu tôi nghĩ mình cần kết hôn thực sự thì dù ai nói ngả nói nghiêng tôi cũng mặc. Nhưng giờ tôi lại muốn hi sinh mạng sống quý giá vì Jungkyu. Từ hôm hạ quyết tâm, lòng tôi bỗng dịu nhẹ hơn nhiều vì đã được an ủi. Tôi quyết tâm bỏ lại phần sinh mạng ôm buồn đau vô cớ khi ở trên núi. Từ giờ, dù nước mắt có rơi tôi vẫn thấy hạnh phúc, vui vẻ.

“Tôi đã được an ủi rồi”.

Nàng thở dài. Ở đâu đó có tiếng gà gáy sáng, và nước mắt tôi tuôn rơi.

ĐÔI NÉT VỀ TÁC GIẢ BAEK SHIN AE

Baek Shin Ae sinh ngày 19 tháng 5 năm 1908 ở thành phố Yeongchen tỉnh Kyungsangbukdo, Hàn Quốc, trong một gia đình khá giả. Nhưng cả bà và anh trai bà đều tham gia phong trào kháng Nhật, không đi theo kì vọng của cha mẹ lúc đó là an phận như các tiểu thư, công tử thời bấy giờ.

Sau khi tốt nghiệp thạc sĩ tại Đại học Sư phạm Daegu, Shin Ae trở thành giáo viên ở trường công lập Jain. Trong suốt thời gian đó, bà đã tham gia 2 câu lạc bộ vì cộng đồng là Hội phụ nữ và Đồng minh thanh niên phụ nữ. Không lâu sau, bà bị cảnh sát Nhật Bản phát hiện và bị đuổi việc.

Quá chán nản, Baek Shin Ae di cư đến tỉnh Vladivostok, Nga. Năm 1929, bà sử dụng bút danh là Park Kye Hwa và xuất bản tác phẩm đầu tay *My Mother* (Mẹ của tôi), đánh dấu sự hiện diện trên văn đàn Hàn Quốc. Chính thời điểm này bà đã yêu một người đàn ông học ở Khoa nghệ thuật tại một trường đại học Nhật Bản. Năm 1932 bà kết hôn nhưng li dị vài năm sau đó. Từ năm 1934, Shin Ae tập trung hoàn toàn vào sáng tác văn học, bà đã cho ra đời nhiều tác phẩm có giá trị. Năm 1939 bà lâm bệnh nặng nên qua đời.

Vào giai đoạn đầu của sự nghiệp sáng tác, những tác phẩm của Baek Shin Ae tập trung khắc họa cái nghèo túng của tầng lớp dưới đáy xã hội, nhưng đến giai đoạn cuối bà lại quan tâm nhiều đến số phận người phụ nữ trung lưu.

Kể từ tác phẩm *My Mother* (Mẹ của tôi) cho đến khi bà qua đời, với tư cách là một nhà văn nữ tiên phong cho nữ quyền với 19 tiểu thuyết và tiểu luận, trong đó có 1 tác phẩm chưa được hoàn thành, Baek Shin Ae đã lột tả nỗi tuyệt vọng của thuộc địa Joseon cũng như cuộc sống bất hạnh của phụ nữ trong xã hội thuộc địa đó. Các tác phẩm bà sáng tác được đánh giá là góp phần mở ra một chân trời mới cho văn học hiện thực Hàn Quốc.

Các tác phẩm tiêu biểu: *My Mother* (Mẹ của tôi) (1929), *Ray off* (1934), *Jeokbin* (1934)...

HOÀN CẢNH RA ĐỜI CỦA TÁC PHẨM

Hoàng hôn đỏ rực ra đời trong bối cảnh xã hội Triều Tiên bị Nhật Bản chiếm đóng và đô hộ. Nhật Bản đã cai trị bán đảo Triều Tiên suốt 35 năm, từ năm 1910 đến năm 1945.

Trong khoảng thời gian này, nền kinh tế thuộc địa trên bán đảo Triều Tiên đều do người Nhật thống trị với mục đích hưởng lợi từ quá trình mở rộng kinh tế để phục vụ người Nhật. Vì thế, Nhật đẩy mạnh khai thác, vơ vét tài nguyên thiên nhiên, cải cách tiền tệ, độc quyền về tài chính và doanh nghiệp. Nhìn chung, dưới ách thống trị của Nhật, đời sống người Hàn vô cùng cực khổ. Tuy nhiên sau khi Thế chiến thứ hai bùng nổ, Nhật Bản đã sửa đổi và đưa vào chương trình học trên toàn đất nước Triều Tiên rất nhiều điều mới và cải cách.

Không thể phủ nhận những tư tưởng rất tiến bộ xuất hiện trong thời gian đó đã góp phần thúc đẩy con người phát triển hơn, đặc biệt là người phụ nữ - vốn có địa vị xã hội thấp kém lúc bấy giờ. Đặc biệt, việc Nhật Bản đồng hóa, đưa tiếng Nhật vào giảng dạy tại Triều Tiên, giúp cho nhiều phụ nữ được đến trường, tiếp xúc với nền văn hóa mới, người phụ nữ được tạo nhiều điều kiện để học hành và sáng tác văn học, đương nhiên, số lượng các nhà văn cầm bút sáng tác tăng lên đáng kể. Những tác phẩm văn học được các nhà văn nữ sáng tác trong thập niên 30 không chỉ nâng lên về số lượng mà còn về chất lượng.

Hòa vào không khí chung của dân tộc, các nhà văn nữ lúc đó như Park Hwa-song, Kang Kyung Ae, Baek Shin Ae đã mô tả thực tại cuộc sống khốn cùng của người dân Hàn Quốc dưới sự cai trị của Nhật Bản qua các tác phẩm như *Eve of Ch'usok*, *Hungry Ghosts*, *The underground Village*... Trong thời kì này, những cây bút chắc tay đầy nhiệt huyết đã khắc họa hết sức chân thực nỗi khổ đau cũng như số phận tủi nhục của biết bao phụ nữ trong thời kì thực dân.

ĐÁNH GIÁ CỦA GIỚI NGHIÊN CỨU VĂN HỌC HÀN QUỐC VỀ *HOÀNG HÔN ĐỎ RỰC*

Tác phẩm *Hoàng hôn đỏ rực* được viết năm 1939-1940, ở thời điểm xã hội Hàn Quốc lúc bấy giờ, có thể nói nội dung tác phẩm quả thực rất hiếm có: Câu chuyện xoay quanh tình cảm giữa Sunhee, một phụ nữ hơn 30 tuổi đã qua một đời chồng, với một chàng thanh niên xấp xỉ tuổi con trai cô. Cuối cùng, nhân vật Sunhee chọn cách ứng xử phù hợp nhất là từ bỏ, để không gây ảnh hưởng đến ai. Sunhee rời đi, lựa chọn việc buông xuôi tình cảm cá nhân để bảo vệ những người cô yêu thương. Một lựa chọn khó khăn!

Tác phẩm ra đời trong hoàn cảnh đất nước bị Nhật Bản thống trị. Lúc bấy giờ, Hàn Quốc còn nghèo khổ, với đầy hủ tục trói buộc phụ nữ. Nhưng Sunhee là người phụ nữ trưởng thành và khá tân thời, hiểu biết. Bản thân Sunhee là một phụ nữ có ý chí vươn lên: tự đi du học, học đúng chuyên ngành vẽ mà mình thích, làm đúng công việc mình yêu...

Thời bấy giờ, những phụ nữ mất chồng sớm như Sunhee phải theo nhà chồng, nuôi con cho đến khi khôn lớn. Nhưng Sunhee đã gửi con nhờ bà nội nuôi, chủ động theo đuổi ước mơ và dự định của mình. Rõ ràng sự lựa chọn của cô đã đi ngược lại luân lý thói thường. Sau đó, Sunhee lại rơi vào mối quan hệ tình cảm khó xử

với Jungkyu - chỉ hơn con trai cô ba tuổi. Mỗi quan hệ giữa một quả phụ lớn tuổi hơn với cậu thanh niên trẻ chưa từng kết hôn, chỉ đáng tuổi con trai cô quả là lạ lùng, khó chấp nhận vào ngày ấy.

Vì thế, có thể nói tác phẩm đã phản ánh được khát khao hạnh phúc, vươn đến tự do của người phụ nữ cũng như tư tưởng tiến bộ của họ, luôn muốn bứt khỏi vòng luân lý cổ hủ để được sống là chính mình. Tuy rằng cuối cùng Sunhee vẫn lựa chọn tuân theo quy phạm đạo đức lúc đó, nhưng việc nảy sinh tình cảm với cậu bé Jungkyu chính là biểu hiện cho ao ước được sống với tình yêu và hạnh phúc của Sunhee. Dù cho bao nhiêu tuổi, dù giàu hay nghèo, người phụ nữ vẫn mong yêu thương và được yêu thương.

Table of Contents

LỜI GIỚI THIỆU

NỘI DUNG TRUYỆN

ĐÔI NÉT VỀ TÁC GIẢ BAEK SHIN AE

HOÀN CẢNH RA ĐỜI CỦA TÁC PHẨM

ĐÁNH GIÁ CỦA GIỚI NGHIÊN CỨU VĂN HỌC HÀN QUỐC
VỀ HOÀNG HÔN ĐỎ RỰC